

In menda se ne motim, če rečem, da je svojo najlepšo pesem: »Slovo Solčavskim planinam« kot nekako kljubovalnico svojim in slovenskega naroda nasprotnikom zagrmel v ušesa:

». . . Košata Raduha, visoka Ojstrica,
gorjata Rinka in zobata Olšava!
Povzdigajte Slovincem bistro glave,
da bodo vrli sini Slave!

— — — — —
Le bistrimo si glave, ne dremajmo zaspani,
drugim narodom prodani!
Orjaške glave starodavne stojte!
Za pravico in resnico trdno stati
hoč' mo tudi mi, da bode slava naša mati!
Ve bistre reke, nam pa neprenchoma rošite,
da bodo naše dela rodovite!« . . .

To so krepki akordi — kaj?

In te verze je bil zapisal Slomšek l. 1861., torej leto dni pred svojo smrtjo¹⁾ v spominsko knjigo solčavskega župnišča.

Slovenski narod takega moža ni mogel pozabiti. In ko se je letos, v dobi naše občne politične dekadence, dne 5. avgusta v njegovem rojstnem kraju, na idilskem Slomu slavila — praeocupando — slavnost stoletnice njegovega rojstva, oril se je iz grl tisočerih njegovih rojakov in iz grl drugih naših slovanskih bratov klic: »Živio, Slomšek!«

O suši.

Kitajska romanca.

»Piv, piv, piv« in »rega, rega«, Če vseh skup se ne usmili
»daj nam bog dežjà!« nas nebes vladar,
Pivka prosi, žaba prosi cela srenja mu postavi
in procesija. . . tele na oltar! . . .

Tak sklenili so očetje,
bog pa se je zbal
te sramote — in povodenj
hudo je poslal.

Oton Zupančič.

¹⁾ Umrl je dne 24. septembra 1862. l.